కథా కౌముది

కిన్నెరసాని ఒడ్డున... - మధురవాణి

"ఏంటి నాన్నా.. మీరనేది? నిజంగా మీరేనా ఇలాంటి నిర్ణయం తీసుకుంది. నేనసలు నమ్మలేకపోతున్నాను. నిజంగా మనకు డబ్బు అంత అత్యవసరమైతే వేరే ఏదన్నా మార్గం ఆలోచిద్దాం నాన్నా. కావాలంటే నా ఆఫీసులో కూడా లోను తీసుకోవచ్చు. మీ నిర్ణయాన్ని ఒప్పుకోడానికి మాత్రం నాకు మనస్కరించట్లేదు.." అంటూ చాలా ఆవేశంగా మాట్లాడేశాను ఫోనులో.

"అరే కార్తీక్.. ముందు నువ్వు ఉద్రేకపడకుండా ప్రశాంతంగా ఉండు. యీ నిర్ణయం నిన్ను కలత పెడుతుందని నాకు ముందే తెలుసు. కానీ, నాకింతకంటే సరైన మార్గం కనిపించలేదు. సర్లే, నువ్వో పని చెయ్యి. యీ వీకెండ్ నువ్వు ఇంటికి రా. మనం అన్ని విషయాలూ తీరిగ్గా చర్చించుకుని అప్పుడే ఓ నిర్ణయానికి వద్దాం. అప్పటిదాకా యీ విషయం గురించి తీవ్రంగా ఆలోచించి నీ మనసు పాడు చేసుకోకు. సరేనా!?" అని చెప్పి ఫోన్ పెట్టేశారు నాన్న.

ఫోన్ కాల్ తరువాత ఏ పని చేస్తున్నా నా మనసులో యీ విషయం ఓ పక్క తొలుస్తూనే ఉంది. ఎలాగైనాసరే నాన్న నిర్ణయాన్ని మార్చాలని, అందుకోసం ఏం చెయ్యాలా అని నాలో నేనే తర్జన భర్జనలు పడుతూ ఉండగానే శుక్రవారం వచ్చేసింది.

శుక్రవారం రాత్రికి ఇంటికెళ్ళడానికి బస్సెక్కాను. ఆ రాత్రి వేళ బస్సులోనూ, బయటా కూడా అంతా కాటుకలా నల్లగా పరుచుకున్న చీకటి. బస్సులో వాళ్ళందరూ చల్లగా నిద్దర్లోకి జారుకోవడం చేత బస్సు పరిగెడుతున్న శబ్దం మినహా ఇంకే సవ్వడీ వినిపించట్లేదు.

నాకు మాత్రం ఎడతెరిపి లేని ఆలోచనలతో అస్సలు నిద్ర పట్టడం లేదు. కిటికీ కాస్త తెరవగానే చల్లటి గాలొచ్చి హాయిగా తాకింది. అలా రెప్పలు వాల్చగానే నా గుండె లోపలి పొరల్లో భద్రంగా కొలువై ఉన్న చిన్ననాటి జ్ఞాపకాల్ని తట్టి లేపుతూ మనసు గతంలోకి పరుగుతీసింది.

దాదాపు పన్నెండేళ్ళ క్రితం నాకు పదకొండేళ్ళ వయసున్నప్పుడు నాన్నతో పాటు మొదటిసారి ఊరెళ్ళాను. అది నాన్న పుట్టి పెరిగిన సొంత ఊరు. మేం చిన్నపిల్లలుగా ఉన్నప్పుడే ఊరొదిలి వచ్చేయడం మూలానా మాకు ఊరితో అనుబంధం తక్కువే కానీ, నాన్న మాటల్లో మాత్రం రోజుకి కనీసం పదిసార్లైనా, వాళ్ళ ఊరికి సంబంధించిన ఏదో ఒక విషయమో, పోలికో రాకుండా ఉండేది కాదు. మొదటిసారి నాన్నతో ఊరెళ్ళినప్పటి జ్ఞాపకం ఇంకా నా మదిలో తాజాగా ఉంది.

❁ ❁ ❁

ఓ చిన్న టౌన్నుంచి బయలుదేరి అటూ ఇటూ దట్టంగా చెట్లున్న ఎర్రమట్టి రోడ్డులో అరగంట ప్రయాణించిన ఎర్రబస్సు దుమ్మురేపుకుంటూ ఓ చోట ఆగింది.

దిగి చూస్తే, బస్సాగిన దగ్గర నుంచీ ఓ వందడుగులు మాత్రం దారి కనిపిస్తూ, అక్కడ నుంచి ఓ చిన్నపాటి లోయలా ఉందనిపించింది. ఆ చిన్నలోయ ఓ కిలోమీటరు పొడవునా ఉండచ్చనుకుంటా! ఆ లోయకటు పక్కన ఇప్పుడు నుంచున్న చోటుకి సమాంతరంగా ఉన్న ఓ మట్టిబాట కనిపిస్తోంది.

వందడుగులూ వేసాక చూస్తే.. నే లోయనుకున్న జాగాలో ఎడమవైపు నుంచి కుడివైపుకి గలగలా పారుతున్న వాగొకటి కనిపించింది. ఏ పక్కకి చూసినా కనుచూపుమేరా వంపులు తిరిగి ప్రవహిస్తున్న వాగే కనిపిస్తోంది. మధ్య మధ్యలో చిన్న చిన్న ఇసుక తిన్నెలతో వేరు చేయబడుతూ సన్నటి పాయలుగా చీలిపోతూ, మళ్ళీ అంతలోనే కలసిపోతూ భలే గమ్మత్తుగా ఉంది చూడ్డానికి. పొద్దుటి పూట నీరెండ నీళ్ళ మీద పడి మెరుస్తుంటే, నక్షత్రాలు దిగొచ్చి వాగు పైన తేలుతున్నట్టుంది.

నేను కళ్ళు విప్పార్చుకుని వాగునే చూస్తుండగా "ఇప్పుడు నీ కళ్ళెదురుగా నువ్వు చూస్తోందే కిన్నెరసాని వాగు" అని చెప్పారు నాన్న.

ఆ మాట వినగానే నా కళ్ళు మెరిశాయి. మరుక్షణంలోనే పరిగెత్తుకుంటూ ఇసుక మేటను దాటుకుని నీళ్ళకి దగ్గరగా వెళ్ళాను. నీళ్ళేంతో లోతున్నట్టు లేదు. నీళ్ళడుగున ఉన్న రంగురంగుల గులకరాళ్ళు, చిన్ని చిన్ని శంఖాలు స్పష్టంగా కనిపిస్తున్నాయి.

నిరంతరాయంగా ప్రవహిస్తున్న నీటిపైన తేలే అలల మీద సూర్యకాంతి పడి, ఆ అలల కదలికల ఛాయ ఎక్కడో అడుగునున్న గులకరాళ్ళ పైన ప్రతిఫలిస్తోంది. బోలెడన్ని బుజ్జి బుజ్జి చేపలు హడావిడిగా అటూ ఇటూ తిరిగేస్తున్నాయి.

నేను దీక్షగా ఆ నీళ్ళనే పరిశీలిస్తుండగా నాన్నొచ్చేశారు నేన్నించున్నచోటికి.

"మన ఊరు కిన్నెరసానికి ఆవలి ఒడ్డునుంది. మనం వాగుని దాటుకునెళ్ళాలి. ఓసారి దోసిట్లో నింపుకుని యీ నీళ్ళ రుచి చూడు" అన్నారు.

ఎంత స్వచ్ఛంగా ఉన్నాయో ఆ నీళ్ళు! దోసిట్లో నీళ్ళు నింపుకుంటే అరచేతిలో రేఖలు స్పష్టంగా కనపడుతున్నాయి. తాగి చూస్తే అచ్చం తియ్యటి కొబ్బరి నీళ్ళు తాగినట్టుంది. అంత రుచికరమైన నీళ్ళు మళ్ళీ నేనిప్పటిదాకా తాగనేలేదు.

కాసేపు కిన్నెరసాని నీళ్ళలో ఆటలాడుకుని, కాసిన్ని రంగు రంగుల గవ్వలేరుకుని మెల్లగా ఆవలి ఒడ్డుకి చేరాం. ఒడ్డుకి కుడివైపున దూరంగా చిన్న కొండలాగా ఎత్తుగా ఉన్న ఎర్రమట్టి దిబ్బల పైన వరుసగా పెద్ద పెద్ద చెట్లు కనపడుతున్నాయి.

అటువైపు చూపించి "అక్కడే మన పొలం, మావిడి చెట్లు ఉన్నాయి. అక్క పుట్టకముందు నాటాం ఆ చెట్లని. అప్పట్లో నేనూ, మీ అమ్మా కలిసి అంతెత్తు నించి దిగొచ్చి యీ కిన్నెరసానిలోంచి నీళ్ళు బిందెలతో పైకి తీసుకువెళ్ళి చాలా అపురూపంగా పెంచాం ఆ మావిడి తోటని" అని చెప్పారు నాన్న. నేను వెంటనే అక్కడికెళ్ళి చూద్దాం అంటే నాన్న వారించి మధ్యాహ్నం తీసుకువెళతానన్నారు.

అలా నడుస్తూ కిన్నెరసాని ఒడ్డెక్కాక ఎత్తులూ, పల్లాలూ ఉన్న ఓ ఎర్రమట్టి బాట వెంట ఓ రెండు కిలోమీటర్లు పైన నడిచాక ఊరు కనిపించింది. నాన్నా, నేనూ ఊర్లోకి వెళుతుంటే అడుక్కి ఒకరు పలకరిస్తున్నారు నాన్నని. అలా అలా మాట్లాడుకుంటూ దార్లో నాన్న చిన్నప్పుడు చదువుకున్న స్కూలు, ముత్యాలమ్మ గుడి అన్నీ దాటుకుని వెళ్ళాం.

నాకు మొత్తం ఆరుగురు పెదనాన్నలూ, ఇద్దరత్తలూ, ఓ బాబాయి ఉన్నారు. వాళ్ళందర్లో సగం మందికి పైగా ఊర్లోనే ఉన్నారు. అందరిళ్ళకీ తిరుగుతూ కాఫీలూ, ఫలహారాలూ చేస్తూ మధ్యాహ్నందాకా తిరిగేసాం. అంతమంది అన్నయ్యలూ, అక్కలూ, బావలూ, వదినలూ అందర్నీ కలుస్తూ భలే సందడిగా గడిచిపోయింది సమయం.

సరిగ్గా భోజనం సమయానికి రెండో పెదనాన్నింటికి వెళ్ళాం. నానమ్మ, తాతయ్య కూడా అక్కడే ఉంటారు. మమ్మల్ని చూడగానే నానమ్మ చాలా సంతోషించింది.

అసలా ఇల్లెంత పెద్దగా ఉందనీ! అక్క పుట్టక ముందు దాకా నాన్నావాళ్ళ పెద్ద కుటుంబమంతా కలిసి ఉమ్మడిగా యీ ఇంట్లోనే ఉండేదట. నేను ఇల్లంతా తిరుగుతూ ఆశ్చర్యంగా చూస్తుండగానే భోజనాల వేళయిందని త్వరపెడుతూ నానమ్మ మమ్మల్ని పెద్దింటి వెనకాలున్న ఓ చుట్టింట్లోకి తీసుకువెళ్ళింది. గుండ్రంగా గుడిసె లాగా ఉన్న పెంకుటిల్లే వాళ్ళ వంట గదీ, భోజనాల గదీ అన్నమాట.

నన్ను పీట మీద కూర్చుబెట్టి వేడి వేడి అన్నంలో టమాటా పప్పు, ఆవకాయ పెట్టిచ్చి, గడ్డ పెరుగు మీద మందంగా తేరుకున్న మీగడ పొరని తీసుకొచ్చి వేసింది. కొంచెం అయోమయంగా చూస్తున్న నన్ను "కమ్మగా ఉంటుంది తినరా.." అంది నానమ్మ. ఆ కమ్మటి రుచి నేనింకా మర్చిపోలేదు.

భోజనాల తరవాత అందరితో కాసేపు కబుర్లయ్యాక నాన్న నన్ను ఒక ఇంటి దగ్గరికి తీసుకువెళ్ళారు. ఆ ఇంట్లో వాళ్ళని పలకరించాక ఆ ఇంటిని నాకు పరిచయం చేశారు.

"కార్తీక్.. ఉమ్మడి కుటుంబంలోంచి వేరుపడ్డాక నేనూ, మీ అమ్మా యీ ఇంట్లోనే మా జీవితాన్ని మొదలుపెట్టాం. తర్వాత్తర్వాత యీ మారుమూల పల్లెటూర్లోనే ఉంటే మీ చదువులు సాగవని యీ ఇల్లమ్మేసి, యీ ఊరొదిలేశాం. నాకూ, మీ అమ్మకీ యీ ఇంటితో ముడిపడిపోయిన కష్టసుఖాల జ్ఞాపకాలెన్నో ఉన్నాయి. స్వయంగా మా చేతులతో యీ పూరిల్లు కట్టుకున్నాం. యీ ఇంటికున్న ప్రతీ గోడా మీ అమ్మ స్వయంగా అలికి ముగ్గులు పెట్టేది. యీ ఇంట్లోనే అక్కా, నువ్వూ తొలి అడుగులేశారు. అదిగో వేప చెట్టు కిందే మీరిద్దరూ చిన్నపుడు ఆడుకునే వాళ్ళు. ఇదిగో యీ పందిరి కిందే చిన్నప్పుడు అక్కా, నువ్వూ మట్టి తినాలని చూస్తే అప్పుడు మీ అమ్మ యీ పందిరిలోంచి కందిమెల్లొకటి లాగి దెబ్బలు పడతాయని భయం చెప్పేది. అదిగో అక్కడ ఓ చిన్న పశువుల పాక ఉండేది. అందులో ఉండే మన చుక్క గేదూడ చుట్టూనే తిరుగుతుండేవాడివి నువ్వు చిన్నప్పుడు. యీ ఇంటి వెనకాలున్న బావిలోంచే మేం రోజూ నీళ్ళు చేదకొచ్చి యీ తొట్టిలో నింపుకునేవాళ్ళం. అప్పట్లో యీ ఇంటి వెనకాలంతా మీ అమ్మ చాలా పూల మొక్కల్ని పెంచేది" అంటూ చిన్నప్పటి మధుర స్మృతుల్ని నాకు పంచారు నాన్న.

కొన్ని సంవత్సరాల క్రితం అదే ప్రదేశంలో నేను బుడి బుడి అడుగులేస్తూ తిరిగాననుకుంటే మాటల్లో చెప్పలేని, మనసంతా చిక్కగా అలుముకున్న ఓ గమ్మత్తైన భావం కలిగింది నాకారోజున.

కాసేపటి తర్వాత అక్కడి నుంచి నాన్నా, నేనూ కలిసి చాలా దూరం నడిచి పెదనాన్నల పొలాలన్నీ దాటుకుంటూ మా పొలం దగ్గరికెళ్ళాం.

చేను గట్టు మీద నడుస్తూంటే ఎటు చూసినా పచ్చగా మెరిసిపోతూ, గాలికి సన్నగా ఊగుతూ ఎంతందంగా ఉన్నాయో వరి మళ్ళు.

మా పొలం ఎక్కడి నుంచీ ఎక్కడి దాకా అని నాన్న చూపిస్తూ ఉండగా ఒక చోట వరిమడి మధ్యలో ఓ చిన్న చెట్టేదో ఉన్నట్టు కనిపించింది. అదేంటని అడిగితే ఎప్పుడో మావిడి టెంక పడి దానంతటదే మొలిచిన మావిడిచెట్టన్నారు నాన్న.

దగ్గరికెళ్ళి చూద్దును కదా.. నడిచే గట్టుకి ఓ పదడుగుల లోపలికి వరి మొక్కల మధ్యలో నిండా మావిడి కాయలతో ఠీవీగా నించున్న రెండు కొమ్మల మావిడి చెట్టు. అంత చిన్న చెట్టుకి అన్ని కాయలా అని నేనాశ్చర్యపోతుంటే నాన్న చెప్పారు వాటిని కోతి ముట్టె కాయలనీ, కలెక్టరు కాయలనీ అంటారట. ఆ చెట్లు అలానే కాపుకొస్తాయట.

ఆ చెట్టు నుంచి పచ్చి మావిడి కాయలు ఓ రెండు తెంపుకుని అలా నడుస్తూ పొద్దున్న నాన్న కిన్నెరసాని ఒడ్డు నుంచి చూపించిన మా మావిడి తోట దగ్గరికెళ్ళాం.

మొత్తం మీద ఓ ఇరవై చెట్లే ఉన్నాయి గానీ ఒక్కోటీ ఎంత పెద్దవో.. ఒక్కో చెట్టు వెయ్యి పైన కాయలు కాస్తుందట. అలా వాటి మధ్యన తిరుగుతూ ఇది బంగినపల్లి, ఇది ఆవకాయ పెట్టుకునే కాయల చెట్టు అని చూపిస్తూ వాటిల్లో కొన్ని చెట్లకి అమ్మా నాన్నా పెట్టుకున్న సరదా పేర్ల గురించి చెప్పుకుంటూ అన్నీటినీ పేరుపేరునా పరిచయం చేసారు నాన్న.

"అరే కార్తీక్.. ఇప్పుడంటే యీ చెట్లన్నీ పెద్దవైపోయాయి గానీ, వీటిని అంట్లుగా నాటినప్పటి నుంచీ కాపుకొచ్చేదాకా చాలా అపురూపంగా అచ్చం మిమ్మల్ని పెంచినట్టే పెంచామురా నేనూ, మీ అమ్మా కలిసి" అని నాన్న చెపుతుంటే ఆయన కళ్ళల్లో పల్చగా కదలాడిన తడి తెర నా దృష్టిని దాటిపోలేదు.

ఇంక పొలం నుంచి తిరిగొచ్చేద్దామనుకుంటుండగా "నీకో ప్రత్యేకమైన చెట్టు చూపిస్తానంటూ" చేయి పట్టుకుని ఓ వైపుకి తీస్కెళ్ళారు నాన్న.

అక్కడ ఓ మోస్తరు పెద్దగా ఉన్న నిమ్మ చెట్టుంది. దాని ప్రత్యేకతేంటంటే, చెట్టు మీద ఆకులున్నంత దట్టంగా నిమ్మకాయలున్నాయి. నేను అబ్బురంగా ఆ చెట్టునే చూస్తుండిపోయాను కాసేపు.

"అరే.. కార్తీక్, యీ నిమ్మ చెట్టు మీ అమ్మ చాలా శ్రద్ధ తీసుకుని పెంచింది. ఇది చిన్నగా ఉన్నప్పుడు దీనికేదో తెగులొస్తే బోలెడు సపర్యలు చేసి మరీ దీన్ని బతికించింది. యీ పొలం మొత్తంలో మీ అమ్మకి చాలా ఇష్టమైన చెట్టు యీ నిమ్మ చెట్టేరా!" అని చెపుతుంటే భలే సరదాగా అనిపించింది నాకు.

నిమ్మచెట్టునుంచి పచ్చటి పసిమితో మెరిసిపోతున్న నిమ్మకాయలు కొన్ని కోసుకుని ఇంక పొలంలో విహారం చాలించి ఇంటికి బయలుదేరాం.

ఇంటికెళ్ళగానే పెద్దమ్మ కిన్నెరసాని నీళ్ళతో నిమ్మకాయ షర్బత్ చేసిచ్చింది. ఆ రుచి అద్భుతం అంటే అది చాలా చిన్నమాట!

ఆ రోజు సాయంత్రమే మళ్ళీ వెనక్కి బయలుదేరి మా ఊరొచ్చేసాం. ఇంటికొచ్చాక అమ్మ ప్రతీ చెట్టు గురించీ క్షేమ సమాచారాలడిగి తెలుసుకుంది. ఆ రోజున నాన్న బదులు నేను చెప్పాను అమ్మకి వివరాలన్నీ.

❁ ❁ ❁

అలా ఒక్కరోజులో నాన్న చూపించిన అమూల్యమైన జ్ఞాపకాల ముత్యాలనేరుకుని గుండెల్లో భద్రంగా దాచుకున్నా ఇప్పటిదాకా.

తరవాత మళ్ళీ నేనెప్పుడూ మా పొలం చూడకపోయినా, కొన్నిసార్లు శుభాశుభాలకి హాజరవడానికి ఆ ఊరికి మాత్రం వెళ్ళాను. కాలేజీ చదువులకొచ్చాక అదీ తగ్గిపోయింది. ఇప్పటికి నేనా ఊరెళ్ళక దాదాపు ఏడెనిమిదేళ్ళ పైనే అయింది. నేను స్వయంగా వెళ్ళకపోయినా అమ్మా, నాన్నా వెళుతుంటారు కాబట్టి అక్కడి సంగతులన్నీ ఎప్పటికప్పుడు తెలుస్తూనే ఉంటాయి.

"ప్రపంచమంతా శరవేగంగా మారిపోతుంటే ఆ ఊరు మాత్రం దాదాపుగా ఏం మారలేదురా.. మనవాళ్ళ పిల్లలందరూ కూడా మెల్లగా ఊరొదిలి వలసపోతున్నారా" అని నాన్న ఓసారి చెప్పారు.

"నానమ్మ, తాతయ్యా పోయాక ఆ ఊరితో ఉన్న అనుబంధం బలహీనపడినట్టు అనిపిస్తోందిరా కార్తీక్! ఏంటో యీ రోజుల్లో అందరికీ తోడబుట్టినవాళ్ళన్న అనుబంధం కన్నా కూడా డబ్బు, స్వార్ధం ముఖ్యమైపోతున్నాయి" అంటూ చూచాయగా పరిస్థితుల గురించి నాన్న అప్పుడప్పుడూ చెపుతూనే ఉన్నారు.

నీళ్ళు సమృద్ధిగా ఉండి సంవత్సరానికి రెండు పంటలు పండే బంగారంలాంటి పొలమైనప్పటికీ ఊళ్ళో ఉన్న పొలం గురించి గత ఐదారేళ్ళుగా ఏదో ఒక సమస్య వస్తూనే ఉంది. పొలం కౌలుకి చేస్తోంది దగ్గరి బంధువులే అవడం లాభం కన్నా నష్టాన్ని ఎక్కువ కలిగిస్తోంది. ఆ పొలం మీద ఏదో ఒక రూపంలో పెట్టుబడి పెట్టడమే గానీ, రాబడి మాత్రం ఉండట్లేదు.

"ఎంత విసిగిపోయినా పొలాన్ని మాత్రం వదల్లేనురా కార్తీక్! ఊరికీ నాకూ మధ్యన మిగిలిపోయిన బంధం అదొక్కటేరా!" అన్నారు నాన్న మూడేళ్ళ కిందట ఓసారి.

నాన్న అంతగా ఇష్టపడే పొలాన్ని ఇప్పుడు అకస్మాత్తుగా అమ్మెయ్యాలని నిర్ణయించుకున్నారంటే నేనస్సలు నమ్మలేకపోతున్నాను. ఎలాగైనా సరే నాన్న నిర్ణయాన్ని మార్చాలని మరోసారి గట్టిగా అనుకుని బలవంతంగా నిద్రకుపక్రమించాను.

మర్నాడు పొద్దున్నే బస్సు దిగి ఇంటికెళ్ళాక స్నానం చేసి ఊరెళ్ళొస్తానని ఒంటరిగా బయలుదేరాను.

ఇన్నేళ్ళ తరవాత కిన్నెరసాని వాగునీ, ఊరినీ, ఇంటినీ, పొలాన్నీ చూడబోతున్నానని ఎంతో ఉత్సాహంగా బయలుదేరిన నాకు ఆదిలోనే నిరాశ ఎదురయింది.

కిన్నెరసాని స్థానంలో నల్లగా బూడిద నీళ్ళు పారుతున్న వాగు కనపడింది. దగ్గరలో ఉన్న బొగ్గు ఫ్యాక్టరీ నించి వచ్చే వ్యర్థాల వల్ల కిన్నెరసానిలో నీళ్ళు ఇంతకు ముందులా లేవని నాన్న చెప్పారు గానీ అది ఓ తియ్యటి తేనె జల లాంటి వాగుని ఇలా మురిక్కాలవలా మార్చేసి ఉంటుందని నేనూహించలేకపోయాను.

నీళ్ళల్లో చేపలని వెతికే వ్యర్థ ప్రయత్నం చేస్తూ నేను వాగు దాటేసరికి నా కాళ్ళ మీద బూడిద మరకలని కానుకగా ఇచ్చిందా వాగు. ఇకపై యీ వాగుని కిన్నెరసాని అని పిలవలేను. దీనికి బూడిద వాగే సరైన పేరనిపించింది. బూడిద వాగు మీద వంతెన నిర్మించే పనులు కూడా జరుగుతున్నాయక్కడ.

ఉస్సూరంటూ నానమ్మ వాళ్ళున్నప్పటి పెద్దిల్లు వెతుక్కుంటూ వెళ్ళాను. అదక్కడుంటేగా నాక్కనబడ్డానికి! స్థానంలో ఓ కొత్త డాబా ఇల్లుంది. ఇల్లు చూడ్డానికి ఎంతందంగా ఉన్నా నా కంటికి మాత్రం అస్సలు ఇంపుగా అనిపించలేదు.

నే చిన్నప్పుడు పెరిగిన మా ఇల్లు వెతుక్కుంటూ వెళ్ళాను. అక్కడ కూడా రూపు రేఖలు మారిపోయిన మరో డాబా ఇల్లు కనబడింది.

చిన్నప్పటిలా అన్నయ్యలూ, అక్కలూ, బావలూ, వదినల సందడి లేనే లేదు. ఏ ఇంటికెళ్ళినా ఒంటరిగా మిగిలిపోయిన పెద్ద తరం వాళ్ళే కనిపిస్తున్నారు.

చివరి ప్రయత్నంగా పొలం దాకా వెళ్ళొద్దామనుకుని బయలుదేరేలోపు ఏదో మాటల్లో పెద్దమ్మ చెప్పింది. మా పొలంలో నిమ్మచెట్టుకి ఏదో తెగులొచ్చి పోయినేడాదే చచ్చిపోయిందట. ఆ మాట విన్నాక మరి ఇక పొలానికి వెళ్ళాలనిపించలేదు.

ఇన్నేళ్ళ తరవాత ఎంతో ఆశగా నా జ్ఞాపకాల జాడలు చూసుకుని మురిసిపోదామని వెతుక్కుంటూ వచ్చిన నాకు అన్ని చోట్లా ఆశాభంగమే ఎదురయింది.

చివరిగా నా మదిలో మిగిలిన పొలం తాలూకు స్మృతి చిత్రాన్నైనా కాలం తెచ్చిన మార్పుల మరకలు పడి మాసిపోకుండా అలాగే ఉండనిద్దాం అనిపించింది. పొలం చూడకుండానే వెనుదిరిగాను.

❀ ❀ ❀

ఊరునించీ తిరిగొచ్చాక పొలం గురించి ఉన్న రకరకాల సమస్యలన్నీటి గురించి అమ్మ వివరంగా చెప్పింది. "మనం దగ్గరుండి చూసుకోలేనప్పుడు, సరిగ్గా చూసిపెట్టే వాళ్ళు లేనప్పుడు, పొలం అమ్మెయ్యడమే సరైన నిర్ణయమనీ, కనీసం కొనుక్కున్న వాళ్ళైనా జాగ్రత్తగా చూసుకుంటారని నాన్న అనుకుంటున్నారు" అని చెప్పింది.

ఇంతా చూశాక పొలం అమ్మెయ్యాలనుకున్న నాన్న నిర్ణయానికి నేను అభ్యంతరం చెప్పలేకపోయాను.

కానీ.. అమూల్యమైన నా జ్ఞాపకాలన్నీ చేజారిపోయాయన్న నిజాన్ని మాత్రం అంగీకరించలేకపోతున్నాను. అదే ధ్యాసలో ఉండిపోయి రెండు రోజులు గడిచేసరికి కూడా ముభావంగానే ఉండిపోయాను.

అది గ్రహించిన నాన్న రోజు సాయంత్రం ఇంటి ముందు పూల మొక్కల మధ్య కూర్చుని పేపరు చదువుకుంటూ నన్ను పిలిచారు. నే వెళ్ళి నిశబ్దంగా కూర్చున్నాను.

"అరే.. కార్తీక్, నీ బాధ నాకర్ధమయిందిరా. నీకో విషయం చెపుతాను చూడు. ఇదిగో యీ గోడ పక్కన పోయినేడాది ఓ పెద్ద గులాబీ తీగని పెంచాం గుర్తుందా! నీకు చాలా నచ్చేది ఆ పూతీగ. యీ ఏడాదికి ఆ గులాబీ మొక్కే లేకుండా పోయింది. కానీ, అదే స్థానంలో వచ్చిన యీ సన్నజాజి తీగని చూడు ఎంతందంగా ఉందో!

అలాగే, మన జీవితంలో కూడా కొన్ని వస్తుంటాయి, మరికొన్ని పోతుంటాయి. దేని విలువ దానిదే! నా మటుకు నాకు నేను పుట్టిన ఊరితో ఒకలాంటి అనుబంధం ఉంది, ఇప్పుడు ఇరవయ్యేళ్ళు యీ ఊళ్ళో ఉన్నాక ఇదీ నా సొంతదే అనిపిస్తోంది.

కార్తీక్.. యీ ప్రపంచం ఓ సముద్రం లాంటిది. సముద్రంలో నిత్యం ఎగసిపడే అలలు సముద్రంలోంచి కొన్ని గవ్వల్ని ఒడ్డుకి చేరుస్తుంటాయి. మరి కొన్నింటిని ఒడ్డు మీదినుంచి సముద్రంలోకి లాక్కెడుతుంటాయి.

మన జీవిత ప్రయాణం సముద్రపు ఒడ్డున సాగిపోయే నడక లాంటిది. ఒడ్డున నడక సాగిస్తూ దారిలో మన చేతికి దొరికిన రకరకాల రంగురంగుల గవ్వల జ్ఞాపకాల్ని ఏరుకుని భద్రంగా దాచుకుంటూ ముందుగు సాగిపోవడమే!" అంటూ నాన్న చెప్పిన మాటలు నా చెవులకు వినిపిస్తున్నాయి..కానీ నా మనసుని చేరడం లేదు.! ఎందుకంటే.. కిన్నెరసాని ఒడ్డున, మావిడి తోటలో గూడు కట్టుకుని ఉన్న నా అపురూప జ్ఞాపకాల నిధి అంత సులువుగా నా మదిని వీడిపోనంటోంది.!!

❁ ❁ ❁

మధురవాణి గారు గత ఐదేళ్ళుగా జర్మనీలో నివసిస్తున్నారు. జీవశాస్త్రంలో డాక్టరేటు పూర్తి చేసి ప్రస్తుతం జీవశాస్త్ర సంబంధిత పరిశోధనలోనే సైంటిస్టుగా పనిచేస్తున్నారు. తన ఆలోచనలు, అభిప్రాయాలు 'మధురవాణి' బ్లాగులో వ్రాస్తూనే అప్పుడప్పుడూ కథలు కూడా వ్రాస్తుంటారు. తెలుగు పుస్తకాలు చదవడం, తెలుగు పాటలు వినడం, ఫోటోలు తీయడం మధురగారి అభిరుచులు. http://madhuravaani.blogspot.com